

L' ART DEL PAGÉS

LA INTERNACIONAL Á ANDALUCÍA.

1.

No es possible parlar de altra cosa que moga mes l' interés públich. La qüestio social d' Andaluçia, manifestada per medi de associacions tan terribles com *La Mano negra* y altras similars que van descubrintse preocupa, ab sobrada rahó, l' opinió pública fortament sobrexcitada.

Las noticias últimament conegudas] donan més formidable relléu al assumpto que, en altre temps, se cregué de poca trascendencia y que ara 's considera relacionat ab trastorns produhits en altres paissos per causas semblants á las que consternan avuy lo mitjdia d' Espanya.

L' article segon dels estatuts (molt extensos, 'segons lo corresponsal de un periódich,) á tenor dels quals se regeix *La Mano negra*, diu que l' objecte de l' associació es *castigar los crims de la burguesia y sos dependents per tots los medis possibles, ja sia ab lo foch, lo ferro, 'l vereno ó d' altre modo*. Segons un apreciable colega d' aquesta ciutat las aludidas societats secretas se regeixen per los acorts presos en lo Congrés socialista que tingué lloch en Barcelona l' any 1881.

Los dos datos, com se veu, concordan perfectament, y cal atribuhir, donchs, los móvils de l' agitació á influencias de la Internacional, tan mes, en quant sembla que *La Mano negra* se divideix en quatre agrupacions: federació internacional, federació regional, federació local y unió d' oficis: classificació que, á esser auténtica, com hi ha motius pera créurela, revela que l' *internacionalisme* es lo factor principal de l' agitació y consegüents trastorns.

A judicar, per lo que indiquen uns, s' ha descobert ja lo indispensable pera aclarir los fets y castigar als culpables. Si s' hagués de apreciar de la gravetat del mal per lo que opina un ex-ministre, lo rigorisme de la llei ha de bastar pera cohibir aquell. Lo mateix Govern sembla inclinat á tal opinió, ja que retxassa la idea d' una informació y deixa á la justícia ordinaria l' encàrrech d' averiguar y castigar los fets criminals.

Sia com se vulga, en un sol pati de la presó de Jeréz, segons periódichs arribats, s' hi troban ja 276 presos, complicats tots ells en las causas criminals instruhidas las quals s' elevan á 356, havent motivat que 'l jutje senyor del Pozo haja hagut d' instalarse en dita presó, sense que aparega cohibit, ni duga trassas de cohibirse en poch temps, (per prompta y enérgica que sia l' acció de la justícia) l' afany de noves reunions socialistas y la perpetració de fets criminals motivats per danyosos compromisos y per la set de venjansa. Las capturas dels principals agitadors, que van realisantse, podrán contenir algun tant, empero no asseguaran la immediata pacificació d' aquell país. La multitud d' anònims plens de amenassas tan tremendas com la de assassinar á deu *burgesos* per cada acusat que 's castigue ab pena de mort, los auxilis que reben los parents del presos y l' alarma creixent entre la població rural de la comarca de Jerez y d' altres punts, aixís com las reiteradas amenassas de llibertar als presos: tot aixó demostra quan probable es que la qüestió no ha de terminar satisfactoriament dintre de breu termini, y bé massa ho fá temer l' últim telégrama dels que tenim á la vista en que se assegura que un tren fou apedregat lo dia 4 del corrent prop de la citada població: fet vandálích que ha indignat á la gent pacífica revelant que 'ls associats están resoltos á cometre tota mena de tropelias.

Tals, son, en compendi, las noticias y tal es la trista impressió que 'ns fan.

Procurém ara examinar los motius determinants de situació tan dolorosa y procurém trauren alguna ensenyansa pera nostra terra catalana.

II.

Lo fanatisme religiós motivá la guerra civil. ¿Pot esser causa determinant del conflicte 'l fanatisme de la incredulitat? Pera

nosaltres la irreligiositat acompanyada de la ignorancia ó no compensada per una sòlida instrucció moral, ha d' esser de fatal transcendencia en qualsevol país. Las passions sense fré relligiós ó moral son insensatas, y 's desbordan insensatament. Lo sol temor de la llei pot contenir en alguns casos, pero es ben segur que no conté sempre ni conté prou los instints criminals.

Empero existeix altre factor *humà* al qual, en concepte nostre, cal atribuir l' efecte desastrós de las predicacions internacionalistas de Sevilla y de la reglamentació internacionalista acordada á Barcelona que sembla haberse adoptat en la regió andalusa, tal es, en concepte del senyor Candau, autor de la interpelació al Congrès de Diputats, y en concepte de publicacions de variat color polítich que acabém de llegir, la desigualtat ab que Andalucía, més que en altrás comarcas d' Espanya, se troba distribuïda la propietat. Semblant distribució ocasiona com es sabut, un abisme de distancia entre la miseria incurable de molta, de la majoria de gent treballadora, y l' estat de próspera grandesa dels pochs y afortunadíssims acaparadors de la propietat, los quals además si presenten un contrast com lo que acabém d' indicar, no senten l' estímul de millorar sas possessions, á favor del qual, obrintse nous treballs y extenentse aquestos, la classe jornalera podria veure mes ben remunerada sa feyna.

Apart de las preditas causas, se 'n mencionan d' altrás, com la organisació y naturalesa de las labors agrícoles, dependents de condicions y accidents físichs que no 's poden preveure; mes, encara que aquesta y altrás concausas puguin haver contribuït y contribuïscan, sens dupte, á lo que deplorém, en concepte nostre revesteixen un caràcter secundari y no fan sinó lo que en llenguatge corrent ne dihem afegir llenya al foc.

La desmoralisació originada per la ignorancia ó bé per la falta de creencias relligiosas que, sense fanatisme contingant als ignorants, y la concentració de la propietat en algunas famílies privilegiadas: tals son, en concepte nostre, com hem consignat, las duas causas determinants del conflicte.

III.

Fixadas las duas causas principals que, en concepte nostre, han originat lo conflicte (la desmoralisació y la excessiva concentració de la propietat,) fácil nos será completar aquestas observacions aplicantlas á Catalunya.

Base del ordre y de la llibertat aquí, com per tot arreu, deu esser lo respecte sever als principis de la moral que en concepte del mateix racionalista Kant (després de llarga meditació) no son altres que 'ls manaments de la llei divina compendiats en lo «amar á Deu sobre totas las cosas y al próxim com á nosaltres mateixos per l' amor de Deu.» Aquest racionalíssim precepte, que no s' oposa á la llibertat, sinó que, al contrari, la fa practicable, lo perden llastimosament de vista 'ls que 's conjuran pera assassinar, incendiar, saquejar y cometre tota mena de vilesas, guiats per lo *fanatisme de la destrucció*. La set de benestar los encega; l' afany de abatre al que pot mes los impulsa; van á l' anarquía pel goig de l' anarquía, sense que 'n pügan preveure las consecuencias sempre més desastrosas, sempre més fatals pera ells, débils á la fi, que no pera la gent á qui atacan y que en definitiva es la duenya de la resistencia y la que pren després repressalias.

Catalunya, en general, creu en una Divinitat que ha de premiar ó castigar en altra vida, segons los mereixements d' aquesta. En las poblacions hont la fé no domina, la instrucció moral detura ó enfrena las passions, de sí més reposadas, menos turbulentas que á Andalucia. La moralitat, donchs, que aixís conté y que tan contindrà sempre á las grans agrupacions de poble, deu esser respectada y estimulada. Ni, á pretetx de la rahó, deuen condemnarse 'ls principis religiosos, com no 's deu á pretext de la relligió, exaltar-se las passions contra la moderna llibertat. Instrucció y educació sólidas, basadas en lo respecte á nostres semblants: tal ha d' esser lo principal medi pera contrarestar los deliris internacionalistas.

Aquestos. predicant un cosmopolitisme declamatori enfático, oposant-se al sentiment de pàtria, tan natural en l' home com l' amor á la familia; propagant un comunisme espiritual, tan contrari á las necessitats de l' ànima dels pobles, com contrari

à las necessitats del esperit individual eran los falansteris, l' internacionalisme y escolas similars à ell incorren en l' absurditat de presentar simultàneament en son credo la *fraternitat dels pobles ab los odís de classe*. Y, com que aquestos odís, son los que escoltan allà hont no hi ha prou educació ó prou religiositat pera contenirlos, las consecuencias son terribles, si la mateixa por dels mal aconsellats ó la forsa pública no las detenen.

En quant à la concentració excessiva de la propietat, desde l' moment en que origina constant, endèmica miseria, se compren que sia causa poderosa de malestar y manantial de trastorns à la primera conjuntura. Quan no pot practicar-se l' primer de tots los drets, lo dret à la vida, res té d' estrany que sobrevingan funestas colissions. La fam desvarieja, y la desesperació sempre es feréstega.

L' home que no té medis pera procurarse, treballant, la satisfacció de ineludibles necessitats, ha de sentir-se inclinat al crim, y poch ferma en lo deber será la conciencia d' aquell que, visquent *al dia* (res més que visquent y ab prou feynas) veu l' endemà amenaçador pera ell y sa familia.

La distribució de la propietat territorial à Catalunya, que 'ns presenta l' hermós espectacle de comarcas enteras sense pobressalla, y 'ns ofereix lo consolador sistema de la cessió de terras à rabassa morta, de censos à perpetuitat,—mercés als quals tantas familias treballadoras d' escassa fortuna se fan hi-sendadas, mitjansant un estipendi relativament escàs en l' adquisició y altre de mes escàs anyalment,—aqueixa organissació y distribució, dihém, han sigut y deuen esser la salvació de Catalunya, quals lleys y costums s' han de conservar, si no 's vol exposarla à las contingencias que avuy lamentan altrás comarcas espanyolas. Costums y lleys tan ben avingudas ab nostra naturalesa y que tan bons resultats han produhit, no poden, no deuen ésser sacrificadas per l' unitarisme regulador que ve à esser *una especie de internacional legalisada*, ja que, com l' altra, tendeix à imposarse en nom de la fraternitat de provincias, (que no es tal fraternitat, sino llastimosa confusió) sacrificant à eixa tendència las tradicions y necessitats peculiars de

cada comarca y per cada comarca y per cada comarca satisfetas ab general contentament.

De tot lo indicat, clar se desprén que 'l Govern d' Espanya, pera contrarrestar á Andalucia, como en altras regions, las influencias y travalls internacionalistas, deuen procurar (sens perjudici de reprimir immediatament y ab ma forta 'ls desmans), fomentar la instrucció, evitant la desmoralisació, y fer assequibles á las classes humils los medis de millorar sa sort á fi de que las descabelladas prédicas d' un cosmopolitisme somniador y repugnant (ja que 's funda en l' odi del pobre contra 'l rich) s' estrellin en la sensatés del poble y en aquell amor al propi pais que sent qui s' hi troba de grat.

Podrán arbitrarse altres medis, qual eficacia no volém negar; empero es induptable, á nostre entendre, que si no 's practican los que breument hem consignat, no 's curará 'l mal de sol-arrel, sino que brotará y rebrotará per desgracia de las comarcas interessadas y afronta de la nació entera.

AGRICULTURA PRÁCTICA

LO CULTIU DE LA TOFONA

Cultivar la tófona fins ara havia estat un impossible, pero no fa molt ha passat á esser un fet en la práctica, en alguns dels departaments de Fransa lo cultiu d' aquest deliciós bolet enterrat.

Ahont s' han comensat las probas del cultiu de la tófona es en lo departament de Vaucluse; en aquest departament també y en lo vehí seu, lo dels baixos Alpes es ahont aqueix cultiu ha fet majors progressos.

Aquest cultiu es dels mes senzills. Si volem tófonas, deya Gasparin, fa ja quaranta anys, sembréu aglans. Es que Gasparin vivia al peu del mont Ventoux, en cuals voltants los inteligents buscadors de tófonas, guiats per l' etzar, feren las primeras sembras.

Se poden reduhir á las següents, las condicions del cultiu de las tófonas. Sembrar aglans *tofóneras* en una terra calissa y en un clima en que hi puga madurar lo rahim.

Dihém, avans de tot, que 's coneixen ab lo nom de *aglans tofóneras*, las aglans caygudas en terreno en que s' hi fan tófonas; generalment aquestas aglans provenen de las mateixas alzinass que abrigan y sens dupte alimentan tófonas. Aquestas alzinass son, per altra part, en l' Poitou y en lo Perigord lo *quercus pubescens*; en la Provensa lo *quercus ilex*. Pot assegurar-se que no son aquestas las duas únicas varietats d' alzinass que produheixen tófonas.

Cal no cullir las aglans del arbre estant, sino esperar que hagin caygut á terra, y de terra estant se cullen ab un xich de terra, ab la qual van los esporos ó llevor de la tófona, las quals germinan ab la aglá de la alzina y fan la creixensa paralelament ab la mateixa aglá, produhint lo *micelium* ó blanch de la tófona. La presencia exclusiva de las tófonas en los terrenos calissos es un fet constant d' observació del que no 'n citarém mes que un cas particular d' una gran evidencia. Anant de Poitiers á Périgueux, passant per Limoges, mancan las tófonas aixís que 's deixan las terras calissas aprop de Montmorillon, y 's perden de vista del tot en la plana central de terreno granítich, y 's tornan á trobar en sent á Thidiere qual terra es de formació calissa, y ahont hi ha un mercat molt important de tófonas.

Tots los terrenos calissos poden produhir tófonas, pero sembla que los que li son mes favorables son los terrenos jurassichs, fins al punt de que 'l mapa geològich d' aquestos terrenos vé á esser la carta de la producció tofonera.

Lo clima que convé pera la formació de tófonas, hem dit avans que es lo de la vinya; no obstant, resulta de fets observats que la tófona puja un xich mes que la vinya en alsada, es á dir que 's sol fer en terrenes en que la vinya no hi aguanta per no poderhi madurar.

Donadas las condicions propias pera 'l cultiu de las tófonas, la cullita seguirá á la sembra, després de sis anys si 'l clima li es molt favorable, com á Provensa, y després de vuit ó deu en los terrenos molt mes frets.

Los cuidados que s' han de tenir pera las futuras tofoneras consisteixen en una senzilla cavada pel Abril, essent necessari 'l repós absolut de la terra per tot lo restant del any, si no 's vol perjudicar la formació de tófonas

En quant al producte que pot donar lo cultiu de las tófonas se 'n podrà formar una idea considerant que las vint hectàreas de bosch tofoner plantat per M. Rousseau á las portas de Carpentrás en un terreno pedregós que s' arrendava ab prou feynas á cinquanta pessetas l' any per hectàrea, donan un promedi de dos mil siscentas pessetas solzament las tófonas.

En vista d'aquestos magnífichs resultats, y de la gran estima que aquest producte agrícola va obtenint cada dia, lo cultiu de la tófona s' ha extés considerablement á Fransa, essent un motiu mes no sols de guany pera 'ls agricultors sino de conservació dels boscos que l' interés públich tant reclama.

Nosaltres voldriam que 'ls precedents datos decidissen als cultivadors catalans á fer algunas probas, y que aquestas se vegessen coronadas pel mes brillant éxit, lo qual no podria mancar, vistos los magnífichs exemples que 'ns ofereix la nació vehina.

* *

Las opiniones que 's sostenen sobre la naturalesa de la tófona, son tan oposadas é hi ha tal vaguetat en las probas que s' aduheixen y en los medis de comprobarlas, que l' ánimo queda parat, sense que un puga arribar á saber definitivament que es lo que menja, cuan se li presenta algun d' aquets gustosos manjars en que la tófona constituheix la part essencial

Alguns sostenen que la tófona es un bolet *Saprophit* ó siga dels que s' alimentan dels productes de la descomposició de las fullas y del restos de certs vegetats.

Aquesta es la opinió mes generalisada; pero també hi ha molts que sostenen que es un tubercle, com la patata, resultant d' aixó una diferencia molt gran que fa difícil sa classificació, y molt mes considerant que en totas dos opinions regna 'l dubte y la incertitut. Mes no para aquí la cosa, sino que augmenta la perplexitat al veure que s' ha presentat una nova teoria que iguala la tófona, no als bolets ni á las patatas, sino

à las galas. Aquesta última ve defensada ab gran número de datos en la *Gazette delle Campagne*.

Sabut es que las galas ó cassanellas son lo resultat de la picada d' un insecte, que atravessant la escorsa de las blancas del roure posa allí son ou: aquest ofereix un obstacle á la marxa de la sava, de lo que resulta aquella protuberancia ó especie de nou, en qual centro 's trova l' ou del insecte. A son degut temps surt la larva que 's transforma en crisálida y aquesta en insecte que es á sa vegada la causa de la existencia d' una nova gala.

Donchs bé, una cosa exactament igual succeheix ab las tófonas, ab la sola diferencia de que en compte de produhirse en los branquillons, surten en las arreletas. L' insecte que las produheix es una especie de mosca de las d' alas blavas; en los mesos de Juliol y Agost, s' amaga en lo terreno y va á ferir las arreletas de las alzinass pera depositar allí sos ous. La introducció d' aquest cos estrany en la ferida, fa que 's produhesca aquesta especie de gala que anomeném tófona: en la época convenient, l' ou s' obra y se dona sortida á una larva que 's tanca en una especie d' esclofolla ó closca y permaneceix crisálida fins la primavera, transformantse allavors en una nova mosca, causa á sa vegada d' altre tófona.

Ab aquesta teoria s' explica perfectament que no s' hajan pogut obtenir tófonas per medi de la sembra, que siga tan escassa la cullita, cuan se presenta un estiu sech, porque la mosca no puga penetrar en lo terreno, que no 's trovin tófonas en los boscos molt sombrius porque necessitan calor pera desentrotllarse, que sols se trovin las tófonas en cortas localitats.

Peró las verdaderas rahons que presentan en apoyo de sa teoria son: que si s' examina ab lo microscópi una tófona fresca partida pel mitx, se podrá observar l' ou. Si 's reuneixen després las dos meytats y 's posa tot junt en una capseta d' arena, varis exámenes successius farán veure perfectament la larva y la crisálida, y si 's cobreix la caixeta ab un vel, se presentará ab son temps la mosca d' alas blavas, causa de la existencia de las tófonas.

Si 's comprovessin aquets fets y arribés á prevaleixer aquesta teoria, á la circunstancia rara de tenir que valdrens dels

porchs pera descobrir las tófonas, hauria que afegir la de que casi son fillas del ou d' una mosca.

VARIETATS

LA GATA Y 'L POLL.

Pocas personas hi ha que no hajan vist exemples de rassa diferent, y generalment antipátichs los uns pera 'ls altres, que viscan en bona inteligencia y que 's manifestin especial carinyo.

Gat y gos son, segons lo proberbi; enemichs tradicionals y hereditaris, y no obstant, se veuen frequentas escepcions d' aquesta regla. Generalment hi ha poch afecte entre 'ls gats y 'ls colomins; perque 'ls primers aprecian generalment als segons unicament com article alimentici; però també hi ha exemples en aquet cas que probin la possibilitat d' una inteligencia cordial.

Lo *Neu York y Weck Herald* cita una singular amistat que existeix entre un gat y una gallina. Un visitant notá en la casa d' una senyora coneguda seva, una bonica gata negra que jugava molt amistosament ab una gallina blanca manifestant ab vigorós *ron ron* la alegria que experimentava al ferho. Com lo visitant s' assombrés, li esplicá la senyora la causa d' aquella intimitat.

Alguns mesos avans, estant la gata prenyada va treure de son niu una gallina que covava un ou, per haver decidit gatinar en aquell niu. L' ou, se quedá allá, sumament escalfat per la gata, y casi en lo moment de naixer los gatets terminá 'l pollet son desenrotllo, rompent la closca.

La gata protejí al poll, y 'ls gatets visqueren com germans ab sa emplomada germana, que 's convertí també en membre de la familia felina. Desde aquella época concebí la gata un afecte particular per son fill adoptiu dedicantli una sollicitut especial.

NOTICIAS

Fesomia de las cullitas.—Las últimas glassadas han destruhit casi per complert la cullita de la canya de sucre en la major part de las comarcas de la Península, han causat incalculables danyos en algunas cullitas. Catalunya no es de las que menos n' han sufert.

En la región granadina y malaguenya han destruhit casi per complert la cullita de la canya de sucre; fenómeno observat també á Castelló de la

Plana, ahont y en tota la comarca valenciana los taronjerars s' han glassat en gran part.

En la provincia de Murcia y Alicante la situació dels agricultors es per demés aflictiua, puig las hortalissas, llegums y fruytas que constituheixen sa principal riqueza, se consideran perdudas pel temporal de neus y frets, succehint lo mateix ab la taronja, qual flor s' ha glassat, y ab la cullita de seda, per haverse glassat igualment la fulla de morera.

Encara son majors los estragos causats en la Plana, hortas de Valencia y Gandía, en los melonars, tomateras, carbassas, pebrots y altres plantas primerencas, que hi haurá que renovar, renunciand als beneficis de son trasport á Fransa á preus excepcionals.

Afortunadament los oliverars y vinyats han resistit pel general las inclemencias del temps y la cullita de cereals se presenta per tot arreu en molt satisfactori estat. No aixís las cullitas de pèsols y favas que están poch menos que perdudas.

Caballs sementals.—Lo primer d' Abril que vé, quedarán obertas en La Bisbal, Puigcerdá, Figueras y Camprodon, las paradas de caballs sementals del Estat.

Lo Plá de Bagés—Tot aquest any que s' observa una desanimacio tan extraordinaria que ningú diria que aquesta comarca fos tant vinícola com es. La principal causa de tot aixó no es que 'ls comercians francesos no necessitin igual que 'ls anys anteriors dels nostres vins, ni que hagia la calma en lo comer tant extraordinaria com molts volen suposar; sino que la verdadera causa es la falta d' existencias y de bonas classes á consecuencia de la malíssima cullita; y las grans dificultats que oferia als comercians forasters l' arregar partidas petites pera poder reunir una regular cantitat de ví, 'ls ha obligat á desapareixer d' aqui y anarsen á altres punts de mes bona cullita ahont puguessin fer los seus negocis mes desahogadament. Avuy totas las operacions, com que son per petites partidas, se fan la major part pel consum de la mateixa comarca, algunas partidas per la part de Vich y Ripoll; y lo restant á uns cuants comercians de la mateixa localitat que van comprant totas las petites partidas que troban pera despres vendrel als comercians francesos.

Cotisense las bonas classes als preus següents:

Negre.	de 23 á 26 pessetas
carga segons classe y cantitat.	
Clar ó de Artés.	de 25 á 27 »
Vi-blanch.	de 45 á 50 »
Mistela.	de 35 á 40 »
Vinagre.	de 12 á 16 »

TAPS DE SURO.

No han sigut d' importancia las transaccions que s' han observat durant la quinzena en las classes bonas de modelos y trefins tant petits com pera Champagne, y segueixen sos preus sense millora, reposantse constantment las existencias. Opiném que no millorarán sos valors, á jutjar per la inactivitat que 's vé observant en los compradors.

Segonas petites de modelo.—Gosan de regular sollicitut, haventse venut

casi todas las existencias en la anterior semana per dos compradors d' eixa.

Fins regulars.—Bastant escassos y ab demanda activa havent tingut una petita alsa sos preus.

Curts.—Tant regulars com punxaguts son escassos y sollicitats particularment las triallas de curts trefins.

El Palafrugellense

TARONJAS.

Respecte al negoci de la taronja diuhen d' Alcira que desseguida com s' han limitet una mica las arribadas d' aquest fruyt al mercat d' Inglaterra s' han pronunciat en alsa 'ls preus, venentse las caixas de 420 á 490 desde 13 á 15 schelins y fins 20 y 21 las llargas. Ditas plassas sostenian lo curs ab fermesa, y com al mateix temps que aumenta la demanda van terminant las existencias en altres centros productors, s' espera que continuará la iniciada puja en los preus.

Aquí s' observa certa treva en las compras, deguda á las elevadas pre-tensions dels venedors y al dupte que abrigan los compradors, sobre 'ls danys que pogués haver sufert part de la fruyta en determinadas zonas á consecuencia dels pasats frets.

No obstant alguna operació s' ha fet desde 6 á 8 rals arroba indistintament pera caixas y remesas en orri. La taronja caiguda y 'l rebutj dels magatzems continúa sollicitada desde 4 y 1½ á 5 rals arroba.

De Castelló diuhen que desde que comensá l' embarch de taronja pera l' estranger, han visitat aquella platja vuitanta vuit vapors.

VINS.

Segueix lo negoci en aquest article, sa marxa ordinaria en casi tots los mercats y centres productors per esser cada dia mes apremiats los compromisos contrets per algunas casas francesas, las quals pera cubrirlos, s' han de valdre forsosament de nostres caldos. Aixó, que 'ls culliters y comerciants del pays havían ja previst, es causa de que 's mantingan en sa actitud, per mes que 's rebin notícias desfavoratles de las Antillas, ajudant ara per desgracia á aixó, los massa tundats temors de que la cullita vinenta defraudará las esperansas que fés concebir á causa de las fortas glassadas hagudas durant aquestos últims dias en la major part de las comarcas productoras de Catalunya, las quals no han pogut menos que causar danys de grandíssima consideració en los ceps.

Segueixen fermas las classes d' embarch preparadas pera Ultramar, á pesar de lo limitadas que son las operacions realizadas, cotisantse las marcas á tota venda pera Cuba de 33 á 34 duros; de 34 á 35 pera 'l Brasil y de 36 á 37 en combinació pera Cuba per pipa á la catalana y la portuguesa pera 'l Brasil de 46 á 48 duros ab casco á bordo.

Los vins blancs ab bona demanda y preus alentats.

R. C. DE BARCELONA.

Imprenta de «La Renaixensa», Xuclá, 13, baixos.